

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 268/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/2 Pz 358/12 zo 4. mája 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2012 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“), z ktorej obsahu možno vyvodiť, že ňou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 149 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13

dohovoru oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. VI/2 Pz 358/12 zo 4. mája 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Ešte dňa 2. VIII. 1991 som si rozsudkom Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 4 C 184/89 právoplatne vysúdil svoje predtým nezákonne stratené ústavné právo na prácu a teda aj na papierí a zo zákona trvajúci pracovný pomer, ktorý od tejto doby u nás povinný štát prostredníctvom nikoho u mňa nenaplnili. Preto bolo od tejto doby toľko veľa súdnych sporov na túto tému, ale až doposiaľ sú k ničomu.

Jedným z nich je aj táto kauza pod č. k. 5 C/133/07, ktorá sa u mňa začala pred Okresným súdom v Bardejove a pre mňa neúspešne ukončila na Krajskom súde v Prešove jeho rozsudkom sp. zn. 2 Co 7/2011-149, zo dňa 23. 1. 2012. A keďže plnohodnotné dovolanie napriek totálnemu bezpráviu prípustné priamo zo zákona, ale ani z vôle odvolacieho súdu nebolo, svojím písomným podnetom na podanie mimoriadneho dovolania pred Najvyšší súd SR, zo dňa 17. II. 12 som sa obrátil na Generálnu prokuratúru SR, aby mi v tom pomohla zjednať nápravu. Lenže tento vrcholný orgán ochrany našej (ne) zákonnosti s týmto prípadom nezaoberal a svojím prípisom pod VI/3 Gc 49/12-5, zo dňa; 23. II. 12, mi oznámil, že moje podanie zo 17. 11. 12 postúpil na ďalšie konanie Krajskej prokuratúry v Prešove. V zápätí mi došlo ďalšie oznámenie z tejto krajskej prokuratúry o tom, že môj podnet povodne adresovaný GP-SR zo 17. II. 12 bol dňom 5. 3. 12 postúpený na riešenie Okresnej prokuratúry v B...

Prekvapilo ma aj to, že prečo si ma následne k výsluchu predvolala na deň 21. 3. 12 aj Okr. prokuratúra v B., ktorá so mnou spísala aj zápisnicu pod sp. zn. Pc 21/12-4 a ktorá je podľa mňa vlastne úplne k ničomu! A to ma doviedlo k podaniu opakovaného podnetu znovu na GP-SR, ktorý so napísal 29. 3. 12. Žiaľ ani týmto podnetom som sa spravodlivosti a zákonnosti u tejto najvyššej prokuratúry nedovolal!

Táto mi svojím listom sp. zn. VI/2 Pz 358/ /12-7, zo dňa 4. V. 12 totiž odpísala, že celý tento môj prípad odkladá bez prijatia akýchkoľvek opatrení, lebo vraj všetko je v naprostom poriadku! Preto je tu zákonný a kvalifikovaný dôvod na podanie tejto ďalšej ústavnej sťažnosti...“

Podľa sťažovateľa generálna prokuratúra porušila základné právo „podľa čl. 46 Ústavy SR v spojení s jej čl. 149 a v kontexte s čl. 1 ústavy o tom, že sme práv. štát!“

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezhom takto rozhodol:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. podľa čl. 46 Ústavy SR v spojení s jej čl. 149 a v kontexte s čl. 124, ako aj práv Dohovoru v zmysle jeho ods. 1), čl. 6 a čl. 13, postupom Generálnej prokuratúry SR v kauze týkajúcej sa súdneho konania; vedeného na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 5C 133/07 v jej finálnom vyjadrení sa listom pod sp.zn.VI/2 Pz 358/12-7, zo dňa 4.V.12, porušené boli.

2.) Priznáva I. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 99 tis. EUR..., ktoré je mu povinná Generálna prokuratúra SR zaplatiť najneskôr do 2- och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

3.) Ukladá Generálnej prokuratúre SR v Bratislave uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

Sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či existujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vyslovuje so svojej sťažnosti nespokojnosť s právnymi závermi uvedenými v oznámení generálnej prokuratúry zo 4. mája 2012 sp. zn. VI/2 Pz 358/12 a tvrdí, že týmto oznámením generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania boli porušené jeho práva garantované ústavou (čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 13 dohovorom).

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno samo osebe považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Ústavný súd z prílohy k sťažnosti zistil, že prokurátor generálnej prokuratúry v predmetnom oznámení sp. zn. VI/2 Pz 358/12 zo 4. mája 2012, ktorým vybavil opakovaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania, okrem iného uviedol:

«Na základe Vášho opakovaného podnetu z 29. marca 2012, doručeného Generálnej prokuratúre SR 3. apríla 2012, vo veci vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5 C 133/2007, som v mene generálneho prokurátora SR preskúmal zákonnosť vybavenia Vášho prvého podnetu vo veci zo 17. februára 2012, ako aj Vami namietaný rozsudok Okresného súdu Bardejov z 11. októbra 2010 5 C 133/2007-122 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov z 23. januára 2012 č. k. 2 Co 7/2011-149. Dôvod na zmenu stanoviska, ktoré Vám bolo oznámené listom Krajskej prokuratúry Prešov zo 16. marca 2012 č. k. Kc 37/12-4, a teda ani dôvody na podanie mimoriadneho dovolania proti Vami v podnetoch namietaným rozsudkom som nezistil.

Mimoriadne dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len výnimočne za podmienok stanovených zákonom. V danej veci tieto zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania splnené nie sú, nie je totiž daný ani jeden zo zákonných

predpokladov uvedených v § 243f OSP, ktorým by bolo možné podanie mimoriadneho dovolania úspešne odôvodniť. Úspešne nemožno v danom prípade spochybníť nielen skutkové, ale ani právne závery súdu...

Vo veci sa predovšetkým stotožňujem so stanoviskom a dôvodmi, ktoré Vám oznámila Krajská prokuratúra Prešov, keďže zo súdneho spisu vyplýva, že 14. februára 2012 bolo súdu doručené dovolanie, ktorého rozsah a dôvody sú totožné ako tie, ktoré ste uplatnili v podnete na podanie mimoriadneho dovolania. Ochranu Vašich práv a zákonom chránených záujmov možno preto dosiahnuť podaným dovolaním, ktoré (keďže sa ním napáda totožný výrok a uplatňuje totožný dovolací dôvod) má prednosť pred mimoriadnym dovolaním. V podrobnostiach preto v tejto časti poukazujem na vecne správne dôvody a stanovisko Krajskej prokuratúry Prešov, ktoré Vám bolo oznámené listom zo 16. marca 2012 č. k. Kc 37/12-4 a s ktorými sa stotožňujem.

Rozhodnutiu súdu napokon nemožno nič vytknúť ani z hľadiska vecného, zodpovedá zákonu a zistenému skutkovému stavu veci. Preskúmaním spisu som nezistil, že by vo veci došlo, ako ste uviedli v podnete, k „totálnemu bezpráviu“, naopak, súd v konaní postupoval a rozhodoval vecne správne v súlade so zákonom, vzhľadom na vykonané dôkazy a zistený skutkový stav nemal inú možnosť, ako Vašu žalobu zamietnuť.

Vzhľadom na uvedené, keďže zákonné dôvody na podanie mimoriadneho dovolania absentujú Váš opakovaný podnet som odložil. Ďalšie opakované podnety vybaví prokurátor len vtedy, ak obsahujú nové skutočnosti (§ 34 ods. 2 zákona o prokuratúre)..

Ústavný súd konštatuje, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetu bol v súlade so zákonom o prokuratúre, keďže generálna prokuratúra sa ním riadne zaoberala a v zákonom ustanovenej lehote k nemu zaujala stanovisko v namietanom oznámení, ktoré je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného poukazuje na skutočnosť, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, z ktorých jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi, t. j. závisí len od jeho rozhodnutia, či mimoriadne dovolanie podá alebo

nepodá. To zároveň znamená, že sťažovateľ nemá ústavou garantované právo, prostredníctvom ktorého by si mohol „vynútiť“, aby generálny prokurátor vyhovel jeho podnetu, resp. opakovanému podnetu, ktorým sa domáhal podania mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd k tomu zdôrazňuje, že skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže zakladať ešte dôvod na vyslovenie porušenia jeho ústavou garantovaného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne ako vo veci sťažovateľa vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 123/2011 a sp. zn. IV. ÚS 354/2011).

Uvedenému záveru zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodiť len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre. Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05 atď.).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľa mimoriadne dovolanie odložením podnetu sťažovateľa oznámením generálnej prokuratúry nie je v priamej príčinnej súvislosti so žiadnym ústavou garantovaným právom, a preto namietaným postupom ani namietaným prípisom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry súvisiacim s vybavovaním jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania a jeho oznámením sp. zn. VI/2 Pz 358/12 zo 4. mája 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Orgánom prokuratúry, ktoré sa zaoberali jeho podnetom na podanie mimoriadneho dovolania, sťažovateľ vyčíta taktiež porušenie čl. 149 ústavy. Obsahom označeného ustanovenia ústavy je vymedzenie ústavnej pôsobnosti prokuratúry Slovenskej republiky zahŕňajúcej ústavnú povinnosť chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu. Ustanovenie čl. 149 ústavy nezakotvuje žiadne konkrétne základné právo alebo slobodu.

Ústavný súd preto poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, II. ÚS 81/00), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd na záver k namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru tiež poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa toto ustanovenie dohovoru

vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach tohto prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre. To, že po posúdení všetkých okolností prípadu generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 13 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 324/05, III. ÚS 162/08). Preto ani napadnuté oznámenie generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 358/12 zo 4. mája 2012 nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru. Ústavný súd preto návrh sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnený (obdobne napr. IV. ÚS 28/06).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2012